

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 18. ožujak 2020. [\[Multimedia\]](#)

„Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ćemo se zadržati na petome blaženstvu koje glasi: „Blago milosrdnima: oni će zadobiti milosrđe“ (Mt 5, 7). U ovom blaženstvu postoji jedna posebnost: jedino se u njemu uzrok i plod sreće podudaraju, milosrđe. Oni koji čine milosrđe naći će milosrđe, bit će „zamilovani milosrđem“.

Ova tema reciprociteta oprostjenja nije prisutna samo u tome blaženstvu, nego se više puta ponavlja u Evanđelju. A zar bi i moglo biti drukčije? Milosrđe je samo Božje srce! Isus kaže: „Ne sudite i neće biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se“ (Lk 6, 37). Uvijek ista uzajamnost. I u Jakovljevoj se poslanici kaže da „milosrđe likuje nad sudom“ (2, 13).

Ali poglavito u Očenašu molimo: „Otpusti nam duge naše kako i mi otpustismo dužnicima svojim“ (Mt 6, 12); i to je jedini zahtjev ponovljen na kraju: „Doista, ako vi otpustite ljudima njihove prijestupke, otpustit će i vama Otac vaš nebeski. Ako li vi ne otpustite ljudima, ni Otac vaš neće otpustiti vaših prijestupaka“ (Mt 6, 14-15; usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 2838.).

Dvije su stvari koje se ne mogu razdvojiti: dano oprostjenje i primljeno oprostjenje. No mnoge su osobe u škripcu, ne uspijevaju oprostiti. Toliko je puta primljeno zlo tako veliko da uspjeti oprostiti izgleda kao uspjeti se na vrlo visoku planinu: iziskuje golemi napor; i osoba misli: ne može, to se ne može. Ova činjenica uzajamnosti milosrđa ukazuje na to da moramo stubokom izokrenuti perspektivu. Sami ne možemo, potrebna je Božja milost, moramo za nju moliti. Naime, ako se u petome blaženstvu obećava da će se naći milosrđe i u našem Ocu molimo da nam se otpuste dugovi to znači da smo mi u biti dužnici i treba nam naći milosrđe!

Svi smo dužnici. Svi. Prema Bogu koji je tako velikodušan i prema braći. Svaka osoba zna da nije otac ili majka kakvi bi trebali biti, suprug ili supruga, brat ili sestra kakvi bi trebali biti. Svi smo u

životu „u deficitu“. I treba nam milosrđe. Znamo da smo i mi učinili zlo, uvijek nešto nedostaje dobru koje smo trebali učiniti.

Ali upravo to naše siromaštvo postaje snaga za opraštanje! Dužnici smo i ako će nam se, kao što smo čuli na početku, mjeriti mjerom kojom druge mjerimo (usp. *Lk 6, 38*), tada nam valja širiti mjeru i otpustiti dugove, oprostiti. Svaki se pojedinac mora sjetiti da je potrebit oprostjenja, da treba oprostjenje, da treba strpljenje; u tome je tajna milosrđa: *opraštanjem se dobiva oprostjenje*. Stoga nam Bog prethodi i On prvi nama oprašta (usp. *Rim 5, 8*). Primajući njegovo oprostjenje i mi sami postajemo sposobni oprostiti. Tako vlastita bijeda i vlastiti nedostatak pravde postaju prilika da se otvorimo kraljevstvu nebeskom, jednoj većoj mjeri, Božjoj mjeri, a to je milosrđe.

Koji je izvor našeg milosrđa? Isus nam je rekao: „Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan“ (*Lk 6, 36*). Što se više prihvaća Očevu ljubav, to se više ljubi (usp. *KKC, 2842*). Milosrđe nije tek jedna od dimenzija, nego je središte kršćanskog života: nema kršćanstva bez milosrđa. [1] Ako nas čitavo naše kršćanstvo ne vodi milosrđu, idemo krivim putem, jer je milosrđe jedini istinski cilj svakog duhovnog puta. To je jedan od najljepših plodova ljubavi (usp. *KKC, 1829*).

Sjećam se da je ta tema izabrana za prvi *Angelus* koji sam izmolio kao papa: milosrđe. I to mi se duboko urezalo u srce, kao neka poruka koju sam kao Papa uvijek trebao davati, poruka koja mora biti svakodnevna, a ta poruka je milosrđe. Sjećam se da sam se toga dana „drznuo“ reklamirati jednu knjige o milosrđu, koju je bio upravo objavio kardinal Kasper. I toga dana osjetio sam se tako snažno da je to poruka koju kao rimski biskup moram dati: milosrđe, milosrđe, lijepo molim, oprostjenje.

Božje milosrđe je naše oslobođenje i naša sreća. Živimo od milosrđa i ne smijemo si dopustiti da budemo bez milosrđa: to je zrak koji trebamo disati. Previše smo siromašni da bismo postavljali uvjete, trebamo opraštati jer i sami trebamo oprost. Hvala!

[1] Usp. sv. Ivan Pavao II, enc. *Dives in misericordia* (30. studenog 1980.); bula *Misericordiae vultus* (11. travnja 2015.); apost. pismo *Misericordia et misera* (20. studenog 2016.).

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

Sutra ćemo slaviti svetkovinu svetoga Josipa. U životu, na poslu, u obitelji, u radosti i boli on je oduvijek tražio i ljubio Gospodina, zavrijedivši pohvalu Svetog pisma kao pravedan i mudar čovjek. Uvijek ga zazivajte s pouzdanjem, posebno u teškim trenucima i povjerite svoj život tom velikom svecu. Pridružujem se apelu talijanskih biskupa koji su u ovoj izvanrednoj zdravstvenoj situaciji potaknuli na molitvu za cijelu zemlju. Svaka obitelj, svaki vjernik, svaka redovnička zajednica,

neka se svi duhovno ujedine sutra u 21 sat u molitvi otajstava svjetla krunice. Sjajem obasjanom i preobraženom licu Isusa Krista i njegovu Srcu vodi nas Marija, Majka Božja, Zdravlje bolesnih, kojoj se obraćamo molitvom krunice pod ljupkim pogledom svetog Josipa, čuvara Sveta obitelji i naših obitelji. I molimo je da posebno čuva našu obitelj, naše obitelji, posebno bolesne i osobe koje skrbe za bolesne: liječnike, medicinske tehničare, medicinske sestre, volontere koji riskiraju život u toj službi.